

Budapest, 1970. június 17.

CGUC 27-17/1/2

Kedves Marosán Elvtárs !

Nagyon kérlek, ne vedd rossznéven, hogy kedves, tartalmas és megindító leveledre csak ilyen későn és a levélhez nem méltó rövidséggel válaszolok. De az utolsó hónapok nagy túlterheltség ideje voltak. Részben befejeztem az Ontológia első kéziratát /persze az átnézés és a kijavítás munkája még előttem van/, részben jubileumi rumli volt.

Ami leveledben legmélyebben érintett, az az összetartozás érzése minden esetleges, esetleg komoly nézeteltérések ellenére. Azt hiszem, hogy itt társadalmilag is, emberileg is kivételes esetről van szó. Egyrészt rendkívül ritkák azok az emberek, akik képesek életüket teljes mértékben egy nagy ügy szolgálta-
tába állítani. Ez a Te életed nagy pozitívuma is. Ezért volt lehetséges, hogy nagy katasztrófák korában személyes kapcsolataink nemcsak nem szakadtak meg, de megerősödtek és elmélyültek. Másrészt - szoros összefüggésben az előbbivel - hosszú életem folyamán azt tapasztaltam, hogy a legritkábban találkozik az ember olyan emberekkel, akiknek maga az igazság a fontos és mellé-
./.

MTA FIL. INT.
Lukács Arch.

kes, hogy valamely adott esetben igazan-e vagy tévedett. Ha Landler Jenőre gondolok, egyik legszebb vonását mutatta, amikor Szántó Zoltán ama kérdésére, hogy miért foglalt egy állást a diktatúrában a parasztkérdésben, ahogy tette, azt felelte: akkor szamarak voltunk valamennyien. Azt hiszem, hogy mivel ez a vonás mind a kettőnk életét áthatja, ezért van, hogy boldog emberek lehetünk mindenféle nagy baj után és hogy ilyen körülmények között egymásra tudunk találni.

Ne haragudj, hogy leveletem csak erre, a szerintem legfontosabb kérdésre, összpontosítom.

Meleg baráti üdvözlettel

MTA FIL. I.
Lukács Arch.